

РЕШЕНИЕ

№ 1848

гр. Русе, 28.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, V ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Т. Илиева

при участието на секретаря Миглена Ц. Кънева
като разгледа докладваното от Татяна Т. Илиева Гражданско дело №
20234520104330 по описа за 2023 година

Предявен е иск с правно основание чл.143, ал.1 от ЗЗД.

Ищецът Д. П. Г. твърди, че на 15.04.2008 г. станал поръчител по договор за потребителски кредит, сключен между ответника М. Н. Й. /кредитополучател/ и „Юробанк България“ АД /кредитор/. Впоследствие разбрал, че ответникът преустановил заплащането на дължимите вноски и кредитът станал предсрочно изискуем. Вследствие на това било образувано заповедно производство - ч.гр.д.№ 8767/2010 г. по описа на РС-Русе и била издадена Заповед за незабавно изпълнение по чл.417 от ГПК и изпълнителен лист. Въз основа на него било образувано изп.дело № 20117860400189 по описа на ЧСИ Миладин Миладинов с рег.№ 786 и район на действие СГС, срещу ответника като длъжник и срещу ищеца като поръчител. За това изп.дело последният разбрал едва през м.март 2023 г., когато чрез работодателя си „Свинокомплекс-Голямо Враново-Инвест“ АД получил запорно съобщение от 30.03.2023 г., с което бил уведомен, че в качеството на поръчител дължи сумата от 17 553,88 лв. главница, законна лихва, считано от 13.10.2010 г. до окончателното изплащане, в полза на вискателя „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, както и такси и разноски в размер на 3 030.14 лв. съгласно Тарифата за такси и разноски към ЗЧСИ, дължими към 13.04.2023 г. Въз основа на наложения запор на трудовото му възнаграждение, за месец март 2023 г. му била удържана сумата 1000,32 лв., а за месец април 2023 г. сумата 1639.07 лв. Наложено бил запор и на банковата му сметка, откъдето била изтеглена сумата от 1 284 лв. Ищецът установил, че вземането на „Юробанк България“ АД било прехвърлено с договор за цесия от 18.01.2016 г. към „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД и че

дължимата сума по изп.дело, включваща главница, законна лихва от 13.10.2010 г., разноси и др.такси, била в общ размер 41 335 лв. След разговори и разменена кореспонденция с вискателя, към 19.05.2023 г. задължението било редуцирано на 26 609,53 лв. Наложеният му заповест и неплащането от страна на ответника наложило ищецът максимално бързо да погаси задължението на М. Й., за да може да продължи да води нормален начин на живот. В тази връзка след преговори сключил споразумение за пълно погасяване на задължението, изх.№ МАЗ 00090494/22.05.2023 г. с кредитора „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД за еднократно погасяване на задължението при заплащане на сумата от 18 615 лв. /т.е. с около 30 % намаление на общото задължение/. Отделно от това Д. Г. заплатил и сумата от 1593,06 лв. – дължими разноси към ЧСИ Миладин Миладинов по изпълнителното дело, за да бъде същото прекратено, както и общ адвокатски хонорар в размер на 1500 лв. Тоест, в качеството на поръчител на М. Й. ищецът заплатил парични задължения на ответника в общ размер 25 631.45 лв., в това число и заплатения адв.хонорар по изп.дело от 1500 лв. На 09.08.2023 г. той изпратил нотариална покана до ответника чрез ЧСИ Васил Н., № 914, за да го уведоми, че е погасил изцяло задължението му като поръчител.

С оглед изложеното, моли да бъде постановено решение, с което ответникът да бъде осъден да му заплати сумата в общ размер 25 631,45 лв., от която: 2 639.39 лв. удържани от заповест върху трудовото му възнаграждение, 1 284 лв. удържани от заповест на банковата му сметка, 18 615 лв. - оставащо задължение, заплатено по споразумение от 22.05.23 г. с „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, 1 593.06 лв. разноси към ЧСИ Миладин Миладинов във връзка с прекратяване на изпълнителното дело и 1 500 лв. адвокатски хонорар по изп.д. №20117860400189 по описа на ЧСИ Миладин Миладинов с рег. №786 и район на действие СГС, ведно със законната лихва, считано от завеждане на настоящата искова молба до окончателното ѝ изплащане. Претендира и направените разноси по настоящото производство.

Ответникът, чрез назначения му особен представител, депозира отговор на исковата молба, в който оспорва иска по основание и размер. Твърди, че с оглед горецитираното изявление от ищеца, че спрямо него не са осъществявани изпълнителни действия по смисъла на закона, същият е можел да противопостави на кредитора всички възражения, принадлежащи на длъжника. Например в случай, че е изтекла погасителната давност за дълга, но длъжникът все пак е признал задължението и се е отказал от нея, този отказ нямал действие спрямо поръчителя. Той можел да противопостави на кредитора възражението за изтекла погасителна давност. Когато кредиторът предяви вземането си срещу длъжника, правното положение на поръчителя с нищо не се засягало. Когато кредиторът предяви вземането си срещу поръчителя, последният трябвало да уведоми длъжника, за да узнае възраженията му, в противен случай той рискувал да плати недължимо или в повече. Нотариална покана била предоставена за уведомяване на ответника на 09.08.2023 г., а сключването на

споразумението с новия взыскател „ЕОС матрикс“ ЕООД по цитираното изпълнително производство било от 22.05.2023 г., което било прекратено по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК и изпълнителният процес бил прекратен по силата на закона. Именно поради тази причина споразумението от 22.05.2023 г. било недействително. На основание чл.110 от ЗЗД ищецът в настоящото производство заплатил задължение по погасено вземане. Действително поръчителят, който е платил задължението, встъпва в правата, които кредиторът има срещу длъжника, дори и длъжникът да не е знаел за даденото поръчителство, но след като поръчителят е уведомил длъжника за предявения срещу него иск от кредитора и той плати задължението по кредита, може да иска от длъжника главницата, лихвите и разноските, които е направил. Поръчителят имал право и на законни лихви върху заплатените суми от деня на плащането. Ако поръчителят е изпълнил задължението без да уведоми за това длъжника, последният можел да му противопостави възраженията, които е могъл да направи на кредитора, а именно за изтекла погасителна давност по смисъла на чл.110 ЗЗД. Предвид изложеното, моли предявения иск като неоснователен да бъде отхвърлен.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

По делото е представен Договор за потребителски кредит от 15.04.2008 г., сключен между ответника М. Н. Й. /кредитополучател/ и “Юробанк и Еф Джи България“ АД, по силата на който банката му е предоставила кредит в размер на 19 400 лв. Видно от контракта, поръчител по него е ищецът Д. П. Г., който се задължава да отговаря солидарно с кредитополучателя пред банката за цялото задължение по договора – главница, лихви, такси, комисионни и разноски по събиране на вземането.

На 18.10.2010 г. в полза на “Юробанк и Еф Джи България“ АД е издаден изп.лист по ч.гр.д.№ 8767/2010 г. по описа на РС-Русе срещу страните по настоящото дело за солидарно заплащане на сумите: 17 553.88 лв. главница, 1457.18 лв. договорна лихва и 94.36 лв. наказателна лихва, дължими по договора за потребителски кредит от 15.04.2008 г. и 1139.76 лв. разноски по делото.

Въз основа на горния изпълнителен лист, на 21.01.2011 г. срещу двамата солидарни длъжници е образувано изп.дело № 189/2011 г. по описа на ЧСИ Миладин Миладинов с район на действие СГС.

Ответникът М. Й. е получил лично поканата за доброволно изпълнение на 10.03.2011 г., ведно със заповедта за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК.

На 18.01.2016 г. между „Юробанк България“ АД и „Еос Матрикс“ ЕООД е сключен договор за цесия, по силата на който Банката /като цедент/ цедира вземането си по горното изп.дело на цесионера „Еос Матрикс“ ЕООД. Въз основа на това, с разпореждане на ЧСИ от 07.04.2016 г. последното дружество е конституирано като

взискател по изп.дело. Съобщенията за извършената цесия до двамата длъжници са върнати в цялост като невръчени.

На 04.04.2023 г. на работодателя на ищеца – „Свинекмоплекс-Голямо Враново-Инвест“ АД е връчено запорно съобщение върху трудовото му възнаграждение. Такова е получено и от „ОББ“ АД, в която ищецът притежава банкова сметка. Както работодателят, така и „ОББ“ АД признават вземането.

На 22.05.2023 г. между взискателя „Еос Матрикс“ ЕООД и ищеца е подписано споразумение за пълно погасяване задължението по изп.дело № 189/2011 г. по описа на ЧСИ Миладин Миладинов на обща стойност 26 609.53 лв. В споразумението е предвидено още, че ако длъжникът заплати еднократно сумата от 18 615 лв., кредиторът ще опрости остатъка от общия размер на дълга. Посочената сума е преведена по сметка на взискателя още на следващия ден.

Ищецът представя служебна бележка от работодателя си затова, че от трудовото му възнаграждение са правени удръжки по горното изп.дело в общ размер 2639.39 лв.

„ОББ“ АД представя информация, че по същото изп.дело на 24.04.2023 г. от сметката на ищеца е преведена сумата 1284 лв.

В молбата си до ЧСИ за прекратяване на изп.производство взискателят „Еос Матрикс“ ЕООД признава, че общото задължение, заплатено от Д. Г., възлиза на 25 545 лв.

На 09.06.2023 г. ищецът е заплатил и дължимите такси на ЧСИ в размер на 1599.69 лв. и на 12.06.2023 г. ЧСИ Миладин Миладинов издава разпореждане на приключване на изпълнителното дело.

За оказаната правна помощ, защита и съдействие по горното изп.дело и за сключване на споразумение с взискателя ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 1500 лв.

На гърба на изпълнителния лист, находящ се в приложеното изпълнително дело, са отразени извършени плащания през всичките години от 2013 г. до 2021 г. Следващите плащания са от 2023 г. от наложените запови върху трудовото възнаграждение и вземанията от банковата сметка на ищеца.

С нот.покана от 09.08.2023 г., връчена на ответника чрез залепване на уведомление, ищецът го уведомява за заплатените от него суми по изп.дело 189/2011 г. по описа на ЧСИ Миладин Миладинов в общ размер 25 631.45 лв. и го кани да му ги заплати в 7-дневен срок.

Анализът на установеното от фактическа страна налага следните правни изводи:

Поръчителството по чл. 138 и сл. ЗЗД е форма на лично обезпечение, по силата на което поръчителят приема да отговаря пред кредитора за задълженията по договора

солидарно с главния длъжник. На основание чл. 140 ЗЗД, поръчителството се простира върху всички последици от неизпълнението на главното задължение, включително и разноските по събиране на вземането. Солидарността между главния длъжник и поръчителя означава, че кредиторът може да претендира изпълнение и да събере всички вземания в пълния им размер от който и да е от тях. Поръчителството има акцесорен характер, защото е обусловено от съществуването на главно задължение.

С договора за поръчителство поръчителят обезпечава кредитора като поема задължение да изпълни едно съществуващо, валидно задължение вместо длъжника. Процесният договор за поръчителство /инкорпориран в самия договор за потребителски кредит от 15.04.2008 г./ е сключен надлежно писмена форма и по силата на същия ищецът се е задължил да отговаря при същите условия като длъжника като е обезпечил изпълнението на бъдещо задължение към кредитора /чл. 138, ал. 2 от ЗЗД/.

С разпоредбата на чл. 143 от ЗЗД са предвидени регресни права на поръчителя срещу длъжник, чието задължение поръчителят е изпълнил при предвидени в закона предпоставки - поръчителят да е изпълнил едно изискуемо задължение по договора за поръчителство, съгласно вътрешните отношения между поръчителя и длъжника да има вземане от длъжника за изпълненото негово задължение и поръчителят да е уведомил длъжника за изпълнението.

По делото е установено, че ответникът не е изпълнил задълженията си по договора за потребителски кредит да върне заетата сума, ведно с уговорените лихви и разходи по кредита, посредством редовното заплащане на месечните погасителни вноски, предвидени в погасителния план. Това обусловило банката да обяви целия кредит предсрочно изискуем и да инициира заповедно производство спрямо ищеца и ответника за издаване на заповед за изпълнение и изпълнителен лист за солидарно заплащане на цитираните по-горе суми - 17 553.88 лв. главница, 1457.18 лв. договорна лихва, 94.36 лв. наказателна лихва и 1139.76 лв. разноси по делото. С получаването на поканата за доброволно изпълнение на 10.03.2011 г. по цитираното по-горе изпълнително дело, на ответника е връчен и препис от заповедта за изпълнение на парично задължение, издадена по ч.гр.д.№ 8767/2020 г. по описа на РС-Русе и още тогава е бил информиран, че банката претендира всички дължими суми и от ищеца в качеството му на поръчител по договора за потребителски кредит.

Релевираните възражения в отговора на особения представител на ответника, че ищецът не е противопоставил на кредитора всички възражения, принадлежащи на длъжника, са неоснователни. Според ВКС погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26 юни 2015 г. на тълкувателното решение по т.д.№ 2/2013 г. на Гражданската и Търговската колегии на Върховния касационен съд. В случая, след 26.06.2015 г. спрямо ищеца вискателят по изп.дело № 189/2011 г. по описа на ЧСИ

Миладин Миладинов е претендирал извършването на конкретни изпълнителни действия, а ЧСИ е налагал запори до предишните работодатели на Д. Г., които изп.действия, макар до 25.05.2023 г. да не са довели до събиране на дължими суми, са прекъсвали давността за вземането на вискателя по отношение на ищеца. Възражения за недължимост на сумите, както и за изтекла погасителна давност, не са правени от самия ответник, от който, както беше посочено и по-горе, са събирани суми в годините от 2013 г. до 2020 г.

С разпоредбата на чл. 143 от ЗЗД са предвидени регресни права на поръчителя срещу длъжник, чието задължение поръчителят е изпълнил при предвидени в закона предпоставки - поръчителят да е изпълнил изискуемо задължение по договора за поръчителство, съгласно вътрешните отношения между поръчителя и длъжника да има вземане от длъжника за изпълненото негово задължение и поръчителят да е уведомил длъжника за изпълнението. Неуведомяването на длъжника не поражда права за него против поръчителя и не погасява регресното право на поръчителя, освен ако длъжникът междувременно не е изпълнил своето задължение /чл. 143, ал. 2, изр. 1-во ЗЗД/, но прави противопоставими на поръчителя възраженията, които длъжникът има срещу удовлетворения кредитор – чл. 143, ал. 2, изр. 2-ро от ЗЗД.

В настоящия случай уведомяването от поръчителя на длъжника за отправено до него искане от страна на кредитора за плащане, както и за самото плащане, са установени по делото. И двете страни по спора фигурират като солидарни длъжници в заповедта за изпълнение по чл.417 ГПК и в изпълнителния лист, които документи са били връчени на главния длъжник – кредитополучателят още през 2011 г. Налице е и надлежно връчена нотариална покана до ответника при условията на чл.47, ал.2 ГПК за пълното издължаване на дълга от страна на ищеца.

С оглед така възприетото тълкуване на разпоредбата на чл. 143 от ЗЗД съдът приема, че са налице основанията, предвидени в закона за реализиране на регресните права на ищеца. Същият е погасил валидно възникнало и изискуемо задължение на ответника за заплащане на изтеглен от него потребителски кредит. Поръчителят е уведомил длъжника за направеното пълно заплащане. От друга страна, не се твърди ответникът да е погасил същите тези парични задължения. След като е изпълнил задължение на длъжника и не се спори, че с изпълнението е погасил претендираните суми по горното изпълнително дело, то ищецът има право на регресна претенция против неизправния длъжник. Ответникът му дължи, съобразно разпоредбата на чл. 143, ал. 1 от ЗЗД заплатените суми за главница, лихви и разноски. Ищецът претендира и заплатените разноски към ЧСИ и тези, направени от самия него в заповедното производство. От изложеното в обстоятелствената част на настоящото решение е видно, че общият доказан размер на вземането възлиза на претендираната сума от 25 631.45 лв.

Предявеният иск с правно основание чл.143 ЗЗД като основателен и доказан следва да се уважи изцяло.

С оглед изхода на спора, в полза на ищеца следва да се присъдят сторените по делото разноси в размер на 5202.42 лева, съобразно представения списък по чл.80 ГПК.

Мотивиран така и на основание чл.235 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА М. Н. Й., с ЕГН *****, от гр.Р., ул.“В.” 7, да заплати на Д. П. Г., с ЕГН *****, на основание чл.143 ЗЗД сумата **25 631.45 лв.** - изплатена от него в качеството му на поръчител по договор за потребителски кредит от 15.04.2008 г., ведно със законната лихва, считано от 16.08.2023 г. до окончателното ѝ изплащане, както и **5202.42 лева** деловодни разноси.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд – Русе в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Русе: _____